

Soltan Məlik şah Səlcuqi bir gün İsfahan şəhərinin Zindərud çayının kənarında
şikara məşğul idi. Onun müəzəmlərindən biri bir mərəzarda bir kök inək gördü. Tutub
ol inəyi zibh elədi. Ətindən kabab bişirdi, yədi.

Inək sahibi bir nəfər əcuə övrət idi. Məlik şahın şikardan qayıdan vaxtında
Zindərudun körpüsünün üstündə atının cilovundan tutdu. Haman qulam gəlib
əlindəki taziyanə ilə ol övrəti vurdu ki, ey biədəb, əldən qoy!

Padşah bildi ki, ona zülm olubdur. Qulamı mən elədi.

Ol övrət dedi ki, ey pəsəri-Arslan, əgər mənim dadıma bu Zindərud çayının
körpüsündə yetməsən, pulisiratda damənövü tutacağam. İndi hansını qəbul eləyirsən?

Sultan bu sözün məhabətindən piyada oldu, dedi ki, ey ana, o körpüdə cavab
verməyə taqətim yoxdur, kim sənə zülm edibdir, bəyan elə?

Övrət dedi: - Ey məlik, həmin qualm ki, mənim başıma taziyanə vurdu, bu gün
mənim bir rəs inəyimi zibh edib, kabab edibdir. Mən bir dul övrətem, dörd baş yeti
mol inəklə mənşət qılırdıq.

Məlik şah buyurdu qulami-nafərmanı qətlə yetirdilər və özünün məxsusi olan
vəchi-həlalından iyirmi rəs inək ol pirəzəni-məzluma əta elədilər. pirəzən şad olub rəvan
oldu və Soltan Məlik şah öz dadxahlığına səcdeyi-şükranələr qıldı.